

Σύγχρονη πραγματικότητα και Ελληνορθόδοξη αντίληψη

/ [Γνώμες](#)

Του Γιώργου Γκοτζιά , Εκπαιδευτικού

Καθώς βρισκόμαστε λίγο πριν τη συμπλήρωση της δεύτερης δεκαετίας του 21^{ου} αιώνα, οι παγκόσμιες αναταραχές και οι δυσκολίες που ταλανίζουν την ανθρωπότητα - η οποία φαίνεται πως γονατίζει στο βωμό του άκρατου υλισμού - όλο και περισσότερο εντείνουν το άγχος , παραγκωνίζοντας το πνεύμα και ενισχύοντας μόνον τη σαρκική μας υπόσταση.

Οι επίσημες φωνές κάνουν λόγο για ζητήματα που αφορούν την οντολογική μας επιβίωση, χωρίς να λάβουν υπόψη τους πως ο άνθρωπος για να υπάρξει ως όλον, χρειάζεται και την ψυχική του υγεία. Ανθρωπολόγοι, ψυχολόγοι και τόσοι άλλοι ειδικοί επί των ανθρωπίνων θεμάτων, έχουν αποστασιοποιηθεί από την απλότητα και από την αυθεντικότητα που οι Ορθόδοξοι Έλληνες κληρονομήσαμε από τους

Πατέρες της Αγίας μας Εκκλησίας, αλλά και από σημαντικά έργα των αρχαίων Ελλήνων λογίων και φιλοσόφων.

Ουσιαστικά το αμάρτημα του σύγχρονου ανθρώπου και συγκεκριμένα του Νεοέλληνα, εναπόκειται στην αστοχία του να συνδυάσει τη δισυπόστατη φύση του. Δεν είναι σε θέση να ισορροπήσει σάρκα και πνεύμα διότι έχει πάθει εσωτερική σύγχυση. Από τη μία αγωνίζεται να φροντίζει τα του «φαίνεσθαι» και από την άλλη ξεχνά πως το αιώνιο που διέπει την ψυχή του, έχει φθαρεί. Έτσι η ατομική μας κρίση μεταβάλλεται σε συλλογική και από το μικρό σύνολο, φθάνουμε στο γενικό κοινωνικό μας πλαίσιο.

Εντούτοις δε θα πρέπει να ξεχνάμε πως οι προσωπικές μας μέριμνες δύνανται να μας απομονώσουν από τον αγώνα για πρόοδο και ανέλιξη. Έχουμε την ευθύνη του άλλου, όσο κι εκείνος έχει τη δική μας. Από κοινού βαδίζουμε εδώ και χιλιετίες σε ένα ελληνικό - εθνικό, αλλά και σε ένα χριστιανικό σώμα. Με αυτό τον τρόπο δημιουργήθηκε η εθνική μας ταυτότητα και μόνον έτσι είναι σε θέση να επιβιώσει στις ταχύτατες πολιτισμικές μεταβολές.

Προσωπικά έχω την πεποίθηση πως η Εκκλησία - ως πνευματικός και θεσμικός οργανισμός - είναι ο πιο σημαντικός ώστε να επανα - εξευγενίσει και να στηρίξει εν ελευθερία τους πιστούς. Με την πατροπαράδοτη ιερά της παράδοση και με την εν Χριστώ βιωτή, είναι σε θέση να σηματοδοτήσει μια νέα εποχή στους Έλληνες, θέτοντας ως κύριο μέλημά της πρωτίστως την αγαπητική σχέση με τα μέλη της και έπειτα την ελεγκτική της διάσταση. Ο λαός μας αποστασιοποιείται διότι του λείπει η απλότητα, διότι πολλές φορές η ουσία της πίστεως χάνεται στους τύπους.

Παρά τούτα, μην ξεχνάμε πως η απαίτηση πολλών ανθρώπων ώστε να αλλάξει η Εκκλησία και να γίνει πιο «ελαστική» ως προς την αντιμετώπιση των πιστών της, υπερβαίνει την πατερική λογική και θυμίζει κάτι σαν πρόχειρο κακέκτυπο. Ο επαναπροσδιορισμός της ορθόδοξης ζωής (που αρκετοί νομίζουν πως δεν αφορά το μέσο Έλληνα, αλλά μια μικρή μειονότητα ανθρώπων) εναπόκειται στην αποδοχή του άλλου, μέσα από το «φίλτρο» του χριστιανισμού. Αγαπάμε τον άλλο, απ' την άλλη όμως δε δεχόμαστε να γίνουμε οι «καρπαζοεισπράκτορες» κανενός μηδενιστικού ρεύματος, που έχει το θράσος να απαιτεί από εμάς να γίνουμε κάτι άλλο από αυτό που είμαστε.

Το δισυπόστατο που ανέφερα κατά την εισαγωγική μου παράγραφο, στον Έλληνα μπορεί να ερμηνευθεί και ως «ελληνορθόδοξη ταυτότητα». Εκ της οποίας προέρχεται ένας αξιοζήλευτος ανθρωπισμός και μια πανεθνική αλληλεγγύη, μη κινδυνεύοντας να αλλοιωθεί η ιδιοσυγκρασίας μας.

Εν κατακλείδι, αποδεχόμαστε τη Ορθόδοξη Εκκλησία μας ως ένα φάρο - μεταρρυθμιστή της ζωής μας. Παρά τα εφήμερα πρόσωπα που και στο σώμα της υπάρχουν, η πάροδο των ετών έχει αποδείξει πως εκείνη είναι σε θέση να μας οδηγήσει σε μονοπάτια ειρήνης και αρμονίας. Μην ξεχνάμε πως η χωρία των μαρτύρων μας, θέτει ως μέγιστο (προς κατάκτηση) το αιώνιο και το αιώνιο συνεπάγεται με μια «τολμηρή» καθημερινότητα.